

Sygn. akt VIII U 644/17 w brzmieniu po sprostowaniu

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2017 r. w Gliwicach

sprawy I. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o umorzenie należności z tytułu składek

na skutek odwołania I. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 16 lutego 2017 r. **nr** (...)

z dnia 16 lutego 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 644/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 lutego 2017r. Nr (...) organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2012r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność odmówił ubezpieczonej I. W. umorzenia należności z tytułu składek na:

- ubezpieczenia społeczne za okres od 06/2006r. do 03/2008r. w łącznej kwocie 20.600,68 zł, w tym z tytułu składek w kwocie 10.859,68 zł i z tytułu odsetek w kwocie 9.741,00 zł,

-Fundusz Pracy za okres od 07/2006r. do 03/2008r. w łącznej kwocie 1.470,95 zł, w tym z tytułu składek w kwocie 777,95 zł i z tytułu odsetek w kwocie 693,00 zł.

Decyzją z dnia 16 lutego 2017r. Nr (...) organ rentowy na podstawie przepisów powołanej powyżej ustawy odmówił ubezpieczonej umorzenia należności

z tytułu składek na:

- ubezpieczenia społeczne za okres od 02/2004r. do 10/2005r., od 03/2008r. do 04/2008r.

w łącznej kwocie 18.713,15 zł, w tym z tytułu składek w kwocie 9.033,15 zł i z tytułu odsetek w kwocie 9.680,00 zł,

- Fundusz Pracy za okres od 04/2004r. do 11/2004r., od 04/2005r. do 10/2005r., 03/2008r., 04/2008r. w łącznej kwocie 1.181,55 zł, w tym z tytułu składek w kwocie 572,55 zł i z tytułu odsetek w kwocie 609,00 zł.

W uzasadnieniach decyzji organ rentowy wskazał, iż postanowił jak w sentencjach tych decyzji, gdyż ubezpieczona w okresie 12 miesięcy od dnia 11 grudnia 2015r., czyli od dnia uprawomocnienia się decyzji z dnia 5 listopada 2015r. określających warunki umorzenia należności, nie uregulowała należności z tytułu składek niepodlegających umorzeniu, jak i przedmiotowe należności nie zostały rozłożone na raty.

Ubezpieczona w odwołaniu od decyzji sprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 24 maja 2015r. wniosła o jej zmianę przez umorzenie składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy objętych wnioskiem oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołująca podniosła, iż domagała się umorzenia wszystkich zaległości składkowych począwszy od dnia 1 stycznia 1999r. i stąd nie ma podstaw,

aby żądać od niej opłacenia jakiegokolwiek składki, skoro mogła i powinna ona podlegać umorzeniu. Nadto jeżeli organ rentowy uważa inaczej, to decyzjami warunkowymi z dnia

5 listopada 2015r. powinien określić kwoty niepodlegających umorzeniu składek, do których opłacenia jest obowiązana ubezpieczona. W przeciwnym bowiem razie zakres obowiązków ubezpieczonej został niedookreślony, gdy do chwili obecnej ZUS nie skonkretyzował jej obowiązków w tej kwestii. Ubezpieczona na poparcie swojego stanowiska powołała się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 grudnia 2014r. (III AUa 671/14), w którym Sąd ten wskazał między innymi, iż organ rentowy w decyzji warunkowej winien określić poprzez podanie konkretnych kwot, niepodlegające umorzeniu zaległości składkowe, do których opłacenia jest obowiązany wnioskodawca.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy dodał, iż odwołująca została poinformowana o istniejącym zadłużeniu. Wskazano nadto, iż wątpliwości dotyczące kwot podlegających spłacie należy wyjaśnić z Inspektorem ZUS w T..

Do ubezpieczonej przesłano też pismo z dnia 6 listopada 2015r., w którym podano osobę odpowiedzialną do udzielenia informacji o kwocie należności niepodlegających umorzeniu. Organ rentowy podniósł nadto, iż ustawa nie nakłada na ZUS określania w decyzji warunkowej kwot niepodlegających umorzeniu, gdyż nie wiadomo ile wynosić będą te należności na dzień wydania decyzji o umorzeniu. Ubezpieczona mogła zapoznać

się z aktami postępowania administracyjnego, zażądać wskazania należności wykazanych

w pkt II decyzji określającej warunki, bowiem obowiązek rozliczania i opłacania składek spoczywa na płatniku.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona I. W. wnioskami z dnia 28 marca 2014r. i 3 listopada 2014r. zwróciła się do organu rentowego o umorzenie zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek kolejno za okresy: od dnia 15 listopada 2003r. do dnia 31 października 2005r., od dnia 12 marca 2008r. do dnia 30 kwietnia 2008r. oraz od dnia 1 czerwca 2006r. do dnia 11 marca 2008r.

Postanowieniami z dnia 16 kwietnia 2014r. i z dnia 19 marca 2015r. organ rentowy zawiesił postępowanie z uwagi na toczące się postępowanie w sprawie zatrudnienia ubezpieczonej na podstawie umowy o pracę nakładczą i jednoczesnego prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Postępowania te zostały wznowione w dniu 22 października 2015r., przy czym ustalono, iż na koncie płatnika nie figuruje zadłużenie na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy za okres od dnia 15 listopada 2003r. do dnia

31 stycznia 2004r. i w tym zakresie postępowanie zostało umorzone decyzją z dnia 5 listopada 2015r.

W dniu 5 listopada 2015r. organ rentowy wydał również decyzje określającą warunki umorzenia należności, w których na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012r.

o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność określił, iż:

1) decyzją Nr (...) - według stanu na dzień 28 marca 2014r. umorzeniu będą podlegały należności z tytułu składek:

- na ubezpieczenia społeczne za okresy: od 02/2004r. do 10/2005r., od 03/2008r.

do 04/2008r. w łącznej kwocie 18.713,15 zł, w tym z tytułu składek w kwocie 9.033,15 zł i z tytułu odsetek w kwocie 9.680,00 zł,

- na Fundusz Pracy za okres od 4/2004r. do 11/2004r., 04/2005r. do 10/2005r., 03/2008r., 04/2008r. w łącznej kwocie 1.181,55 zł, w tym z tytułu składek w kwocie 572,55 zł i z tytułu odsetek w kwocie 609,00 zł,

2) decyzją Nr (...) - według stanu na dzień 3 listopada 2014r. umorzeniu będą podlegały należności z tytułu składek:

- na ubezpieczenia społeczne za okresy: od 06/2006r. do 03/2008r. w łącznej kwocie 20.600,68 zł, w tym z tytułu składek w kwocie 10.859,68 zł i z tytułu odsetek w kwocie 9.741,00 zł,

- na Fundusz Pracy za okres od 07/2006r. do 03/2008r. w łącznej kwocie 1.470,95 zł, w tym z tytułu składek w kwocie 777,95 zł i z tytułu odsetek w kwocie 693,00 zł,

W pkt II tych decyzji organ rentowy wskazał, iż warunkiem umorzenia powyższych należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu. Należności z tytułu składek

za okres od dnia 1 stycznia 1999r. nieobjęte postępowaniem o umorzenie należy uregulować w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji wraz z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty. Jednocześnie w uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał pogrubioną czcionką (co następnie również podkreślił), iż jak wynika z rozliczenia sporządzonego na dzień wpływu wniosku, na koncie ubezpieczonej figuruje zadłużenie z tytułu składek niepodlegających umorzeniu i dalej wskazał, iż w celu uzyskania dokładnej informacji na temat wysokości należnych do uregulowania kwot niepodlegających umorzeniu ubezpieczona winna zwrócić się do Inspektoratu ZUS w T..

Decyzje te zostały doręczone ubezpieczonej w dniu 10 listopada 2015r.

(potwierdzenie odbioru, akta ZUS).

Od decyzji tych ubezpieczona nie wniosła odwołania czym doprowadziła do ich uprawomocnienia w dniu 11 grudnia 2015r.

Pismem z dnia 6 listopada 2015r. organ rentowy ponownie poinformował ubezpieczoną, iż zgodnie z art.10 ust.1 ustawy abolicyjnej, warunkiem umorzenia należności jest opłacenie wszystkich należności niepodlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji określającej warunki umorzenia należności lub zawarcie w tym terminie umowy o rozłożenie na raty lub odroczenie terminu płatności tych należności i wywiązanie się z warunków tejże umowy. Wskazał również, iż informację o kwocie należności niepodlegających umorzeniu ubezpieczona uzyska w Inspektoracie ZUS w T. i wymienił osobę odpowiedzialną za udzielenie takiej informacji.

Ubezpieczona w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji z dnia

5 listopada 2015r. określających warunki umorzenia należności nie zwróciła się do organu rentowego o ustalenie wysokości należności niepodlegających umorzeniu, a także nie uregulowała należności składkowych niepodlegających umorzeniu.

Pismo takie wystosowała dopiero w maju 2017r. (pismo z dnia 22 maja 2017r., które wpłynęło do organu rentowego w dniu 25 maja 2017r.).

W odpowiedzi na nie organ rentowy w piśmie z dnia 31 maja 2017r. określił zadłużenie ubezpieczonej z tytułu należności niepodlegających umorzeniu, bez wskazywania wysokości odsetek, które obejmuje składki:

- na ubezpieczenia społeczne za okresy: 11/2005r. do 04/2006r., 11/2013r.

- na Fundusz Pracy za okresy: od 11/2005r. do 04/2006r., 11/2013r.

W piśmie z dnia 19 czerwca 2017r. skierowanym do organu rentowego ubezpieczona wskazała, iż w dniu 19 czerwca 2017r. uregulowała zaległości niepodlegające umorzeniu w wysokości kwoty głównej, zgodnie z pismem z dnia 31 maja 2017r. i jednocześnie wniosła o określenie kwoty należnych odsetek do dnia zapłaty włącznie celem ich uregulowania.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów i niekwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej I. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia czy organ rentowy skarżonymi decyzjami z dnia 16 lutego 2017r. prawidłowo odmówił ubezpieczonej umorzenia należności z tytułu składek określonych w tych decyzjach. Ubezpieczona podniosła bowiem, iż decyzje te są błędne w sytuacji, gdy poprzedzające je decyzje określające warunki umorzenia składek z dnia 5 listopada 2015r. nie precyzowały jakie kwoty niepodlegające umorzeniu odwołująca winna spłacić. Na poparcie swojego stanowiska ubezpieczona powołała się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 grudnia 2014r. (III AUa 671/14), w którym Sąd ten wskazał, iż organ rentowy w decyzji warunkowej winien określić poprzez podanie konkretnych kwot, niepodlegające umorzeniu zaległości składkowe, do których opłacenia jest obowiązany wnioskodawca.

Zgodnie z art.1 ust.1 z dnia 9 listopada 2012r. o umorzeniu powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012r., poz.1551), zwanej dalej ustawą abolicyjną, na wniosek osoby podlegającej w okresie

od dnia 1 stycznia 1999r. do dnia 28 lutego 2009r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art.8 ust.6 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2015r., poz.121 ze zm.):

1) która przed dniem 1 września 2012r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 8,

2) innej niż wymieniona w pkt 1 - umarza się nieopłacone składki na te ubezpieczenia za okres od dnia 1 stycznia 1999r. do dnia 28 lutego 2009r. oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

W myśl art. 1 ust. 6 ustawy abolicyjnej umorzenie należności, o których mowa w ust. 1, skutkuje umorzeniem nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne

i na Fundusz Pracy za ten sam okres oraz należnych od nich, za ten sam okres, odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

Zgodnie art. 1 pkt 10 ustawy abolicyjnej warunkiem umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6, jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji, o której mowa w ust. 13 pkt 1, niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych, za okres od dnia 1 stycznia 1999 r., do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność lub płatnik składek, o którym mowa w ust. 2, oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału ZUS, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. Niepodlegające umorzeniu należności wymienione w ust. 10 podlegają spłacie w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji określającej warunki umorzenia. Zgodnie zaś z 1 ust. 12 ustawy w przypadku, gdy w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, a której mowa w ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności zostaną rozłożone na raty albo zostanie odroczone termin ich płatności, warunek o którym mowa w ust. 10 uważa się za spełniony po ich opłaceniu.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie podziela stanowiska judykatury (w tym także zaprezentowanego w powołanym przez odwołującą wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku) sprowadzającego się zasadniczo do tego, że w sytuacji braku spłaty zobowiązań

niepodlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy zakreślonym w decyzji warunkowej, istnieje możliwość wzruszenia decyzji odmawiającej umorzenia należności, gdy decyzja określająca warunki umorzenia nie wskazywała enumeratywnie należności niepodlegających umorzeniu.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż gdyby zamiarem ustawodawcy było zobowiązanie organu rentowego do wskazania w decyzji warunkowej precyzyjnie określonych należności niepodlegających umorzeniu, to w ocenie Sądu znalazłoby

to wyraźne odzwierciedlenie w przepisach ustawy abolicyjnej. Tymczasem przepisy tejże ustawy obowiązku takiego wprost nie określają, co okazuje się zresztą zrozumiałe w sytuacji, gdy nie sposób w takiej decyzji ustalić ostateczną kwotę zadłużenia, bowiem jest ona zmienna, uzależniona od wysokości odsetek, które liczone są do dnia zapłaty należności głównej.

Nadto kwota zadłużenia obejmująca składki niepodlegające umorzeniu, powinna być osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą dobrze znana. Podkreślić należy, iż to na ubezpieczonej jako płatniku składek – podmiocie prowadzącym działalność gospodarczą, ciąży obowiązek znajomości przepisów w zakresie regulującym tę działalność, w tym także przepisów ubezpieczeniowych i obowiązków z nich wynikających, między innymi w zakresie odprowadzania składek, obliczania ich wysokości, w tym składania stosownej dokumentacji w terminach wyznaczonych przepisami. Art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016r. poz. 963) nakłada na płatnika składek obowiązek obliczania, rozliczania i opłacania należnych składek za każdy miesiąc kalendarzowy, według zasad wynikających z przepisów powołanej ustawy. To rozliczenie następuje w deklaracji rozliczeniowej, którą płatnik składek ma obowiązek przysyłać do ZUS w przewidzianych ustawą terminach, pod sankcją odpowiedzialności karnej (art.98 ust.1 pkt 6 ustawy systemowej). Na podstawie już tylko tych składanych deklaracji rozliczeniowych, które zgodnie z art.46 ustawy systemowej, muszą zawierać zestawienie składek należnych na poszczególne ubezpieczenia, można ustalić wysokość zadłużenia.

Gdyby jednak płatnik składek z różnych przyczyn dokumentacji takiej nie posiadał, nie ma żadnych przeszkód ku temu, aby zwrócił się do organu rentowego o udzielenie stosownych informacji, np. poprzez złożenie wniosku o wydanie decyzji określającej wysokość zaległych składek.

W tym miejscu podkreślić należy, iż ustawa abolicyjna ma charakter szczególny.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 lutego 2016r. (III AUa 1576/16 LEX nr 2272105): „ Ustawa skierowana była do osób, które popadły w latach 1999 – 2009 w spiralę zadłużenia, która uniemożliwiła im spłatę zobowiązań składkowych.

Z jednej strony stworzyła ona warunki do wyjścia dłużników z sytuacji obiektywnie krytycznej, jaką jest nierzadko kolosalne zadłużenie cały czas powiększające

się o zobowiązania akcesoryjne. Z drugiej zaś, odbywa się to kosztem rezygnacji ze składek należnych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, co finalnie będzie miało wpływ na wysokość świadczeń z ubezpieczenia społecznego, czy nawet samo prawo do świadczeń. ”. Ustawa ta miała na celu pomoc dłużnikom, ale na określonych w niej ściśle warunkach. Z założenia więc to osoba, która zamierza skorzystać z dobrodziejstwa tej ustawy - umorzenia należności składkowych, które wcześniej zgodnie z przepisami zobowiązana była opłacać, a tego nie uczyniła, winna wykazać się należyłą starannością przy wypełnieniu warunków koniecznych do skorzystania z możliwości instytucji umorzenia należności przewidzianej w/w ustawą.

Takie stanowisko zajął również Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyrokach z dnia 8 kwietnia 2016r. III AUa 1966/15 i z dnia 8 lutego 2016r. III AUa 1576/16, a stanowisko to tut. Sąd w pełni podziela.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż organ rentowy w dniu 5 listopada 2015r. wydał w stosunku do ubezpieczonej decyzje określające warunki umorzenia należności, w których wyraźnie wskazał, iż zgodnie z cytowanymi na wstępie przepisami, konieczną przesłanką do takiego umorzenia jest uregulowanie należności niepodlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się tych decyzji, przy czym organ ten wyraźnie zaznaczył (pogrubionym i podkreślonym drukiem), iż u ubezpieczonej istnieje zadłużenie na koncie z tytułu składek niepodlegających umorzeniu.

Warunku powyższego ubezpieczona jednakże nie spełniła, bo we wskazanym powyżej terminie, to jest do dnia 11 grudnia 2016r. (12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji z dnia 5 listopada 2015r.) nie uiściła należności niepodlegających umorzeniu.

Co więcej nie zwróciła się nawet w tym czasie do organu rentowego o wskazanie jakie należności jest zobowiązana uregulować, mimo że zarówno w uzasadnieniu decyzji z dnia

5 listopada 2015r., jak i w odrębnym piśmie organu rentowego z dnia 6 listopada 2015r. została pouczona o tym, że w celu uzyskania dokładnej informacji na temat wysokości należnych do uregulowania kwot niepodlegających umorzeniu winna zwrócić się do organu rentowego Inspektoratu ZUS w T., organ rentowy wskazał nadto konkretną osobę – pracownika tego organu, odpowiedzialnego za udzielenie takiej informacji. Ubezpieczona zatem nie dość, że nie spłaciła w wymaganym terminie zaległości niepodlegających umorzeniu, to również nie wykazała się należyłą starannością w dbałości o swoje interesy. Pierwsze pismo do organu rentowego w sprawie określenia kwot zadłużenia niepodlegającego umorzeniu ubezpieczona złożyła dopiero w toku trwania niniejszego postępowania, to jest w maju 2017r. i następnie spłaciła wykazane w tym piśmie zadłużenie. Pozostaje to jednak bez wpływu na rozpoznanie niniejszej sprawy zważywszy, że dokonane zostało po upływie przewidzianego przepisami 12 - miesięcznego terminu określonego w decyzjach z dnia 5 listopada 2015r., nadto odwołująca nie spłaciła pełnego zadłużenia, a tylko kwotę główną bez odsetek.

Z tych też względów Sąd oddalił wniosek ubezpieczonej o dopuszczenie dowodu z jej przesłuchania na okoliczność dołożenia przez nią należytej staranności w regulowaniu swoich powinności wobec organu rentowego, gdyż w sytuacji faktycznej opisaney powyżej, gdy bezsprzecznym było, że ubezpieczona w ciągu 12 miesięcy od doręczenia decyzji warunkowych nie poczyniła żadnych kroków, aby dowiedzieć się o istniejącym na jej koncie zadłużeniu, do którego spłaty była zobowiązana, wniosek ten był bezzasadny.

Niezależnie od tego wypadu dodać, iż przedmiotem niniejszego rozpoznania były decyzje o odmowie umorzenia należności składkowych i tylko w tym zakresie - spełnienia przez ubezpieczoną warunków do takiego umorzenia, Sąd mógł prowadzić postępowanie. Przedmiotem kontroli nie były zaś decyzje warunkowe z dnia 5 listopada 2015r., od których ubezpieczona miała możliwość odwołania się do Sądu w stosownym czasie, a czego nie uczyniła

doprowadzając tym samym do ich uprawomocnienia. Także zatem już tylko te okoliczności przemawiają za nieuwzględnieniem odwołania ubezpieczonej, wobec niespełnienia przez nią warunków do umorzenia.

W konsekwencji powyższego Sąd uznał, iż skarżone decyzje odpowiadają prawu i z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił od nich odwołanie ubezpieczonej jako bezzasadne.

(-) SSO Grażyna Łazowska